

IV.

En kynstofninn lifir
þó aldirnar yfir
ef andinn er sannfrjáls og hugurinn djarfur,
ef sýnum í verki
þess varanleg merki,
að veglyndi' og þrek sé vort tannfé og arfur.

Og, Ísland, lát skína
oss skrautkápu þína,
svo heimtist þér börnin þín heim yfir æginn.
Lát snætinda gnæfa,
svo skjálfandi skræfa
brott skelfist, og hverfi um aldur í sæinn.

Lát hljóðfall og hending,
lát hafnstæði og lending
af vitsmunum skipast og vilja úr stáli.
Lát drenglyndið vaka,—
þá síður mun saka,
þótt sífelt ei fylgi þér allir að máli.

V.

Í öllum löndum eru tímamót, —
hjá ýmsum stærri' í dag en kannske' á morgun, —
er fjöldinn vaknar upp við hark og hót
og heimtar sína þúsund ára borgun
af okurstjórn, er etur landsins gæði,
en eftir skilur naumast sultarfæði.

Og, Ísland, þú varðst þrælatökum háð,
og þrautasporum mörkuð var þín saga.